

[Ellemann-Jensen]

Regeringens kriseindgreb sigter ikke kun på at bremse energiforbruget. Kriseindgrebet sigter også på helt generelt at bremse en forbrugsudvikling, der var begyndt at løbe for stærkt både i den private sektor og i den offentlige sektor, og samtidig sigtes der på at gennemføre forskellige erhvervsfremmeforanstaltninger for at sikre bedst mulig konkurrenceevne i de kommende, vanskelige år.

Det er væsentligt for venstre, at besparelser på offentlige budgetter udgør en så omfattende del af regeringens samlede kriseindgreb. Regeringen er her blevet bebrejdet, at den ikke straks kan sige, hvad det egentlig er, der skal spares, men det er en urimelig kritik. Besparelser i det omfang, der her er tale om, besparelser på milliarder af kroner – næsten 2 mia kr. skal der spares på lovbundne udgifter – er noget, der kræver ganske nøje overvejelser.

I aften og i nat skete der jo det positive, at regeringen nåede til enighed med amter og kommuner om stigningstakten i de kommunale udgifter. 3 pct. skal det være i 1980 og 2 pct. i de efterfølgende år. Det er et vigtigt skridt fremad. Det er et vigtigt element i den samlede finanspolitiske stramning, der her er blevet bragt på plads.

Det er da klart, at det siden vil blive vanskeligt for de to regeringspartier at nå frem til en udfyldning af de sparerammer, der nu står tilbage. Selvfølgelig bliver det svært. Vi ser forskelligt på mange ting. Vi har vidt forskellige prioriteringer, men oppositionen burde dog prøve at få medindflydelse på disse kommende forhandlinger ved at komme med positive forslag i stedet for bare negativt at håne regeringen for ikke straks at kunne øremærke besparelserne.

I det hele taget har oppositionen i den uge, hvor vi nu har behandlet regeringens kriseindgreb, været bemærkelsesværdigt negativ. Mange partier erkender, at der skal gribes ind både over for energikrisen og over for truslen, som skabes af den voksende danske gæld til udlandet, og flere har endda været ganske tæt på at ville stemme for regeringens forslag, hvis bare de kunne få et par egne mærkesager med i købet, men ingen er kommet med seriøse alternativer til regeringens forslag.

Det konservative folkeparti er vel nok gået videst ved at fremlægge, hvad man betegner som en alternativ plan, og det skal da være

sagt med det samme, at denne plan rummer en række elementer, som venstre gerne ville være med til at gennemføre. Men der er også svagheder, f. eks. at de konservative går ind for rationeringer på energiområdet; vi ønsker ikke nye varedirektorater og nye rationeringsmærker.

Vigtigst er det at slå fast, at de mange punkter i den konservative plan, som venstre i og for sig gerne ser fremmet, kun lader sig gennemføre med et meget bredt politisk flertal, og et sådant politisk flertal eksisterer ikke i dag. Derfor er den konservative plan ikke et alternativ til regeringens kriseindgreb. Det er alene en politisk demonstration, som selvfølgelig har sin berettigelse, men som ikke kan tages som udtryk for, hvad det ville være muligt at gennemføre, og de mange beregninger, vi har set over, hvordan den konservative plan ville påvirke økonomien, er tankespind uden værdi for dagens virkelighed.

Kritikken mod regeringens indgreb går på, at mange bliver generet, og man må da se i øjnene, at selvfølgelig bliver de fleste generet af de indgreb, der foreslås. Men vi må forstå, at Danmark nu kun står ved begyndelsen til en af de alvorligste kriser i dette århundrede, det må man gøre sig klart, og en kommende krises skadevirkninger på det danske samfund kan nu engang bedst afbødes, hvis man i tide indretter sig på de vilkår, som krisen vil byde det danske samfund. Det er Danmarks selvstændighed, det drejer sig om. Vi må bevise både over for omverdenen og over for os selv, at vi er i stand til at styre os selv, også selv om det kræver en grad af politisk samarbejde, som vi hidtil kun har set, når krisen uigenkaldeligt er kommet over det danske samfund.

Det er på den baggrund, at venstre er gået med i SV-regeringen. Vi er gået med vel vidende, at i det samarbejde er det ikke muligt at foretage store spring fremad. Det er det lange, seje træk, der skal give resultater, og den folketingsssamling, vi nu er ved at slutte her, har givet begyndelsen på dette lange, seje træk. Så er det bare trist, at det har vist sig, at der er så få, der er villige til at trække med.

**Hagen Hagensen (KF):**